

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง เรื่องเก่ามาเล่าใหม่
โดย หนุน ทำนอง

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่อจรัญ จีตธรรมโม

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่ หนน ทำนอง

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่นี้ เป็นข้อที่เจ้าคุณพระราชนิธิญาณมงคลดีชื่อให้ เป็นเรื่องนิมิตของข้าพเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ หลังจากที่คุณทองย้อย ชลอธาร ได้ถึงแก่กรรมไปได้เพียงไม่กี่วัน คืนหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๙ ข้าพเจ้านิมิตว่า มีบุคลหนึ่งนำกุญแจใบสลักด้วยหินมาให้ เมื่อข้าพเจ้าได้ลูกกุญแจ ก็เข้าไปใน อุโมงค์ด้วยมือพวันแล้วเดินสำรวจรอบ ๆ ขณะเดินเข้าไปครั้งแรกพบคนนั้นปีศาจตัวร้ายตัวสูงหนึ่ง เมื่อพิจารณาดู เห็นเป็นคุณทองย้อย ชลอธาร さまเสื้อผ้าขาดชำรุดอยู่ข้างล่างเสื่อที่ ๒ ทิศตะวันออกทางด้านขวาของพระประธาน ข้าพเจ้าตรวจดูรอบ ๆ ในอุโมงค์ไม่เห็นใคร มีแต่คุณทองย้อย ชลอธาร เพียงคนเดียว วันต่อมาข้าพเจ้าไปที่วัดอัมพวัน พุทธสถาน神圣ย์ ชลอธาร และบรรดาญาติ ๆ ได้ทำบุญครบรอบ ๔๐ วันให้คุณทองย้อยที่บ้าน แล้วนำของใช้บ้างอย่างที่ยึดไว้จากวัดอัมพวนมาด้วย ข้าพเจ้ายังจะเดินทางจริงในใจ ให้คุณสมชาย ชลอธารทราบ ก็ไม่กล้าพูด เกรงว่า จะเป็นการไม่สมควร และคงไม่เหมาะสมด้วยประการต่าง ๆ จึงเก็บเรื่องนี้ไว้ ๓๑๑ ปีแล้ว และข้าพเจ้าจะนึกถึงมีอ้าย ๓๐ ปี มาคิดถึงว่าจะได้เล่าความจริงให้ท่านเจ้าคุณพระราชนิธิญาณมงคลทราบ ข้าพเจ้าได้เล่าว่า ได้พบคนชาวสองคนพดคล้ายหน้า คนเราเนื้อก่อนจะถึงแก่กรรม ถ้ามีนิมิตว่ามีคนนำกุญแจในสิ่งที่เราได้ก่อสร้าง ไม่มาให้เรา เมื่อเราถึงแก่กรรม เราจะได้ไปอยู่ในสถานที่นั้น ข้าพเจ้ามีความคิดขึ้นมาว่า เราจะมีบุญ มีคุณ มีว่าสามารถหาย เช่นนี้เชียวยหรือ แล้วข้าพเจ้าพุดกับท่านเจ้าคุณฯ ต่อไปว่า เดิมที่กระผมจะเชยันเป็นจดหมาย เล่าเรื่องมาให้ท่านเจ้าคุณทราบ แต่ท่านเจ้าคุณฯ กลับพดว่า “ไม่มากดูด้วยตนเองอย่างนี้ดีเดอนดี กว่าเชยันเป็นหนังสือมา เพราะมีโอกาสได้พูด ได้คุยกับเจ้าคุณกัน อย่างเต็มที่ ก็ไม่ได้ก่อสร้างไว้ เมื่อช่างก่อสร้างเสร็จ เขายังอาภัยและมาให้ไม่ยอมนะซ” และเมื่อหลายครั้งที่กระผมปฏิบัติธรรม จิตไม่ดีอย่างสบง เมื่อนึกถึงอุโมงค์วัดอัมพวัน จิตสงบทันที

ท่านเจ้าคุณพระราชสหทิฐญาณมงคล กล่าวว่า “**ความจริง ความผูกพันมีภัยมหាមายร้ายเป็นได้ คุณทองย้อย ชโลธร มีคุณเห็นเป็นแพะ เอาน้ำหามาเสี่ยงชancyารที่ไม่มาปฏิบัติธรรมในวัดอัมพวน**” มีชัยราตนหนึ่งมาปฏิบัติธรรม ทางวัดได้นำน้ำเย็นไปเลี้ยงต้อนรับแรก แต่ชัยราตนนี้ไม่ขอบดื่มน้ำเย็น ชอบดื่มน้ำชา ก็มีชายแต่งกายชุดขาวนำน้ำชามาให้ดื่ม รถดีเป็นที่ถูกใจ วันหนึ่งไม่เมินน้ำชาจะดื่มก็มาที่ภูท่ามแฉกคุณพระราชสหทิฐญาณมงคล ขอหน้าช้าท่านเจ้าคุณฯ ดื่มแล้วพ่อ รถเหมือนที่เขากาดดื่ม เช่นเดินหายชุดขาวในวัดอัมพวนอยู่นานเท่าไรก็ไม่พบ วันหนึ่งเข้าขึ้นไปบนศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่ เขหันรูปคุณทองย้อย ชโลธร อยู่บนศาลา เขายังพูดว่า ชายคนนี้เคย์เอาน้ำหามาให้ดื่ม เข้าไปอยู่ที่ไหน! ขณะนั้นมีพระภิกษุรูปหนึ่งอยู่บนศาลาหนึ่งด้วย จึงพอดีขึ้นว่าชายคนนี้ได้สืบแก่กรรมไปนานแล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชายรากรกไม่ได้ดื่มน้ำชาจากคุณทองย้อย ชโลธรอีกเลย และท่านเจ้าคุณได้พอกับข้าพเจ้าต่อไปอธิบายว่า “**มีคุณเห็นแพตติรัวสันต์ พานิช แห่งกาญจนบพิมพ์หวานดุษฎา ว่า มีภัยร้าย**” ความจริง เสร. รัวสันต์ พานิช เป็นบุคคลสำคัญของวัดอัมพวนคนหนึ่ง เป็นรุ่นบุกเบิกวัดอัมพวนมาด้วยกัน ท่านเป็นคนสมณะ เมื่อื่นชอบปิดทองหลังพระ

วันหนึ่งเป็นวันโขคดีในเชิงวิถีของข้าพเจ้าที่มีโอกาสได้พบเสงธรรม วันนั้นเป็นตอนเข้า เวลาประมาณ ๙.๓๐ น. เดือนกรกฎาคม ๒๕๐๘ ท่านอาจารย์เดินผ่านมาทางข้าพเจ้า ก่อนจะเข้าไปในอิโบสถหลังเก่า ได้กล่าวช่วงว่า “ครูเข้าไปในอิโบสถด้วยกัน” เมื่อท่านเดินนำหน้าเข้าไปในอิโบสถ ข้าพเจ้าเดินตามท่านไปโดยไม่มีจดหมายอันใด พอกลับเข้าไปในอิโบสถก็พบคนสรวจนามาชื่น ธรรมเก็บท่านอาจารย์ ครัวนี้หัวใจของข้าพเจ้าพองสุดชัด ตื่นมาก และติดใจโอกาสการปฏิบัติธรรม เป็นของข้าพเจ้าในวันนี้ ท่านอาจารย์สอนการปฏิบัติธรรมกับคุณสุวรรณอย่างไร ให้ข้าพเจ้าจำจำทุกขั้นตอน ตั้งแต่การภาวนा การกำหนดลมหายใจข้า ลมหายใจออก และกำหนดภาระ พองหนอน ยบหนอน เสร็จจากการเขียนธรรมของคุณสุวรรณฯ ท่านอาจารย์ก็กลับไปปฏิบัติ ส่วนข้าพเจ้าได้ไปเป็นลันพัน พอกลับบ้านตอนค่ำเริ่มปฏิบัติธรรมตามที่ได้รับฟังมา ปฏิบัติครั้งแรก รู้สึกว่าไม่ค่อยได้ผล แต่ด้วยจิตเมตตาที่รักใน การปฏิบัติธรรม จึงปฏิบัติทุกคืน ๆ ไม่ได้ขาด ผลดีย้อมเกิดขึ้นบ้างเล็กน้อย เป็น ปุจจด คือรู้เห็นพachteตัวของเรางเอง ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ วันนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๐.๓๐ น. ผลการปฏิบัติธรรมจะนานเท่าไรไม่ทราบ ก็มีนิมิตเป็นอัจฉริยะขึ้น คือ ได้พบอุดแห่งความสุขของสมการ อีก ความสุขของสมการนั้นเป็นยอดประณานของผู้ปฏิบัติธรรม เพาะสุขอัน ได้ก็ไม่เที่ยวนะที่สุขแห่งความสุข ตามที่พระพทธองค์ได้ตรัสไว้

เมื่อได้พบความสุขแห่งความสงบแล้ว ข้าพเจ้ามิได้หลงใหลติดอยู่ในสุขนั้น เพราะเคยฟังท่านอาจารย์สอนว่าอย่ามีดมันถือมันในสิ่งใด และให้กำหนด **รู้** ก่อน **หัน** 。

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ นั้นข้าพเจ้าเป็นข้าราชการชั้นตรี มีระเบียบและกฎหมายที่ออกมา เท่าที่ฟังแล้ว ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาส ก้าวหน้า เดียวได้ไปพุดดอยให้ท่านอาจารย์ฟัง พอดีกล่องคึ่มมีนิตยาเกิดขึ้น รู้ว่าเป็นสิ่งตักดีลิขธิในวัดอัมพัน เป็นข่ายร่วงใหญ่ผิด ดำเนินข้ามศีรษะข้าพเจ้าไป และลุพด่าว่า “**ปืนชี้ออก**” ข้าพเจ้าจึงมองที่พู่กันชัยและนาฬิกาเมืองใหญ่สีเหลือง ๓ ปีดใหญ่เต็มทั้งสอง ข้าง คือเป็นขันแรก ข้าพเจ้ามีความทรงสัมภាព่า เราช่วยมีวิสาหกิจเป็นขันแรกเชียวนหรือ เพาะสมัยนั้นนายอำเภอและปลัดจังหวัดยังคงแก่

ชั้นโน้นเป็นจำนวนมาก รุ่งขึ้นข้าพเจ้ามาที่วัดอัมพวน เล่าสิ่งที่นิมิตให้ท่านอาจารย์ฟัง ท่านอาจารย์พูดว่า “**ครูอาจารย์ได้เป็นขันออก สำหรับไม่ได้เป็นขันออก สถานะความเป็นอยู่ของครูจะต้องได้เท่าขันออก**” ต่อมาก็มาสอบชั้นโน้นトイได้ และต่อมา พ.ศ. ๒๕๙๑ ข้าพเจ้าก็ได้ประถับบดเป็นขันออก

ผลการปฏิบัติธรรมนั้น เคยนิมิตเห็นหน่อยคุ้หนึ่งต้องกดใช้กرامต์อ กัน คือมองลงไปเห็นหน่อยทั้งสองอยู่ใต้พื้นที่เราอยู่นี้ คนหนึ่งใช้ด้านในมักด้านมะพร้าวต์ที่ศีรษะของหน่อยนึงอิกคุณหนึ่งอยู่ติดกับเราแล้ว และหน่อยทั้งสองคนนี้ ข้าพเจ้ารู้จักเขาดี เขาได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว คนถูกตีโดยเป็นเนยจาง ส่วนคนที่ใช้ด้านในมักด้านมะพร้าวต์ เมื่อมีวิตอญญาดับเป็นลักษณะกัน และเคยนิมิตเห็นพระสงฆ์ต่องมารับกรรมรวม ๓ รูป คือ รูปที่ ๑ ถูกใจจำไว้ใช้ลามอยู่ที่ข้อเท้า อีกรูปหนึ่งถูกแขนคอ ส่วนรูปที่ ๓ ถูกกระซิบ สูบ เมื่อเห็นแล้วรักสักลัดใจอย่างยิ่ง เพราะมีผ้าเหลืองห่มหัวหรือร่างกายอยู่ ข้าพเจ้ามีความจริงใจต่อการปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ และได้อธิษฐานจิตต้องคงค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ว่า จะขอปฏิบัติธรรมตลอดไป จนถึงลมหายใจครั้งสุดท้าย และเกิดชาติได้ ๗ กิตตม ขอให้ได้ไปปฏิบัติธรรมจนถึงพระนิพพาน
วัดอัมพวนได้พัฒนาตั้งแต่ท่านอาจารย์มาเป็นเจ้าอาวาส การรื้อถอนสถาหลังเก่า ก่อสร้างอิฐสถาหลังใหม่ ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรเป็นจำนวนมาก หั้งพ่อค้า ประชาชน ทหาร ตำรวจ และข้าราชการ ขณะนี้การหาเงินมาสร้างอิฐสถาหลังจะลำบาก และพร้อมกันนั้นก็เริ่งรับพัฒนาวัดไปด้วย เพราะเป็นนโยบายของคณะกรรมการศาสนา ท่านอาจารย์ก็ได้ยื่นต่อห้องเรียน ร่างกฎหมายอาจารย์ขึ้นเพื่อเผยแพร่ ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าขึ้นล่องกรุงเทพฯ นับครั้งไม่ถ้วนเพื่อไปติดต่องานของวัด ถ้าคราวได้ว่าจ้างรถเก่งไป ท่านอาจารย์นั่งบนหลังจะได้พักผ่อนหลับบ้าง ตื่นบ้างไปจนถึงกรุงเทพฯ ถ้าคราวได้ไปโดยรถบีกอลัพ ต้องนั่งตอนหน้า ๓ คน ท่านอาจารย์มักจะหลับบนทางข้าพเจ้าเสมอ ด้วยบารมีของวัดและบารมีของท่านอาจารย์ จึงมีผู้รักที่รารมณ์บุญในการก่อสร้างได้สำเร็จเกิดคาดหมาย ขณะที่กำลังก่อสร้างอิฐสถาหลังอัมพวนอยู่นั้น วัดอัมพวนได้รับยกย่องเชิดชูให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างประจำปี พ.ศ. ๑๙๙๒ โดยคณะกรรมการอันวายการพัฒนาวัด การณาการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ

คอมหมง อัยย์ ชโลธร เป็นผู้ออกแบบโครงสร้าง ตั้งแต่กราฟิกสถาบันฯ ท่านอาจารย์ เพื่อให้มีความแข็งแรงมั่นคง ตั้งแต่ฐานอิฐสถาบันฯ ไปตลอดผังอิฐสถา ที่เป็นคอนกรีตเสริมเหล็กหั้งหลัง ส่วนโครงสร้างด้านบนใช้เหล็กแบบตัวแอลต่อเขื่อนกันหั้งหลัง เนพะอิฐสถาหลังนี้ คณะกรรมการเคยพูดคุยว่า “๑๐๐ ปี ก้อยุได้”

ผลตรีวัสดันต์ พานิช เป็นเสนาริการทหารเป็นใหญ่ จังหวัดลพบุรี เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างอิฐสถาหลังอัมพวนอย่างมาก ครั้งที่อยู่กุฎិกรรมการทหารเป็นใหญ่ จังหวัดลพบุรี ได้นำทหารมาช่วยกิจกรรมของวัดอัมพวน และได้ชักชวนให้อุนศาสนจารย์ ๒๓ ท่าน มาช่วยในกิจกรรมทางศาสนาพิธี และฝ่ายประจำลัมพนรด้วย ต่อมาผลตรีวัสดันต์ พานิช ย้ายไปประจำอยู่ที่กองบัญชาการทหารสูงสุด แม้ท่านจะไปอยู่ที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ท่านก็ยังไม่หดตัวที่วัดอัมพวน โดยเฉพาะการก่อสร้างอิฐสถา ท่านได้ออกเป็นระยะมาก ตั้งแต่การพิมพ์ห้องสีอิฐสถาล้วนในการวางแผนศึกษาภารกิจ และการพิมพ์ห้องสีอิฐสถาล้วนที่ระลึกในคราวฝังลูกนิมิต ท่านผลตรีวัสดันต์ พานิช ท่านเป็นผู้ร่วบรวมเรื่อง และจัดทำเป็นแหล่ง และมีหลายเรื่องที่ปรากฏอยู่ในหนังสือนั้นเป็นฝีมือการเขียนของท่าน ดังจะได้นำสำเนาการเขียนจดหมายของท่านมาบังข้าพเจ้า พร้อมด้วยข้อแนะนำในการจัดงานคราวฝังลูกนิมิตอิฐสถาหลังอัมพวนในวันทำพิธีฝังลูกนิมิต ผลตรีวัสดันต์ พานิช ได้แต่งกายชุดขาว เป็นเทวดาประจำลูกนิมิตด้วย

คณะกรรมการบ่มรุกการ ก็เป็นอีกท่านหนึ่ง ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้วัดอัมพวนมีความเจริญก้าวหน้าตลอดมา เพราะท่านเป็นบุคลากรที่มีความรักความชำนาญทางพุทธศาสนา ได้นำต้นไม้ตามพราทธรประวัติมาปลูกไว้ในวัดอัมพวนเกือบทุกชนิด พร้อมกับเขียนเป่ายื่นชื่อติดปะจำไว้ด้วย ท่านเป็นบุคคลที่มีประชาชนให้ความเคารพท่านมาก เพราะเลื่อมใสครรภ์ในท่าน บางครั้งข้าพเจ้าไปสัมภาษณ์ท่านที่บ้าน จังหวัดสิงห์บุรี

กฤษณะ อัยย์ อาจารย์ฝ่ายปฏิบัติธรรมของวัดอัมพวนอีกท่านหนึ่ง ที่เป็นแรงสำคัญในการช่วยแบ่งเบาภาระของท่านอาจารย์ ในทางปฏิบัติธรรม เพราะเคยพิน บ่าเรอจิต เป็นนักปฏิบัติธรรมที่มีคุณธรรมสูงท่านหนึ่ง สามารถปฏิบัติธรรมได้นานครั้งละ ๒๐ กว่าชั่วโมง ข้าพเจ้าเคยไปสัมภาษณ์ท่าน มีเรื่องหนึ่งท่านหนึ่งท่านหนึ่ง “การปฏิบัติธรรม บางครั้งเกิดความว่างชั้นในร่างกาย แม้จะมีบุตรอยู่ในครรภ์ ก็เหมือนไม่มี” ข้อนี้เป็นความจริง ขณะปฏิบัติธรรมอิจิตลະอี้ด กายละเอียด ลมหายใจก็ละเอียด จะทำให้เกิดความว่างเปล่าเกิดขึ้น โดยไม่รู้ว่า มือ แขน ขา และเท้า ของเรามอยู่หรือไม่? และเกิดความลงสัญในขณะนั้นว่า เรายังไง? เราหายใจหรือเปล่า? ผู้ปฏิบัติธรรมได้พบครั้งแรกจะเป็นสิ่งที่ควรยึดถือ

คณนาสุ่น ทองยิ่ง โดยท้าไปเรียกว่า **แม่ใหญ่** ครั้งหนึ่งเมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว คณนาสุ่นได้มาบ้านปฐบดีธรรมที่ ศาลากปรีญากลังเก่า มีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ข้าพเจ้าได้มามาดูการปฐบดีซึ่งคุณนาสุ่นเดิม ฝึกอบรมนักเรียน ร่วมกับคุณนาสุ่นเดิม ทุกคนในที่นั้นเมื่อได้พุดคัดค้านแต่อย่างใด ก่อนจับข้าพเจ้ายกมือขึ้นให้วัดคุณนาสุ่นก่อน เมื่อจับที่แขนก็มีความรู้สึกทันทีว่า “ยืนมาก” ตามปกติร่างกายของคนธรรมดาน่าท่าไปจะมีความอุ่นเล็กน้อย

วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ข้าพเจ้าเคยสนใจห้องท่าน และได้ถามถึงการระลึกษาติดของท่าน ท่านเล่าให้ฟังดังนี้ ชาติที่ ๑ ถึงชาติที่ ๗ และท่านพูดให้ฟังว่า “ต่อจากชาตินี้ไป จะไปเกิดเป็นพระมหาภีกษาที่ขอรับอยู่แล้ว” ตὸนมาข้าพเจ้ามีความสัมภัยในการปฐบดีธรรมของข้าพเจ้าเอง จึงถามท่านว่า “เป็นพระหรือไม่” ข้าพเจ้าตอบท่านไปว่า “ใช่ครับ” แล้วคุณนาสุ่นพูดว่า “ไปรับเหมือนเทพที่เต็มแล้วก็จะคลายอก” และข้าพเจ้าได้ถามท่านถึงความละเอียดของจิตเป็นอย่างไร? ท่านพูดให้ฟังว่า “ปัจจุบันมีความละเอียดกว่าแต่ก่อนมาก” ข้าพเจ้ามาช่วยกิจการของวัดอัมพวน ด้วยความศรัทธาในท่านอาจารย์ ส่วนมากเป็นกรรมการของวัด มีหน้าที่ประชาสัมพันธ์และเป็นเลขานุการของวัด งานโดยต้องหนังสือต่าง ๆ ของวัดและรายงานผลการปฐบดีธรรม การพัฒนาวัด ต่อจ้ากคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด และกรรมการศาสนา ข้าพเจ้าจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ ไว้หมด เช่นใบเสร็จบันเงินไว้ทั้งหมด เป็นใบเสร็จซึ่งล้วงของชื่อผู้คนหรือก่ออสังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ ในวัด และพระภิกษุสามเณร uba slob oba slob kaที่มาปฐบดีธรรม ท่านอาจารย์ได้มอบเครื่องพิมพ์ดีดไว้ให้ข้าพเจ้าที่บ้านหนึ่งครึ่ง ข้าพเจ้าเก็บคร่าวงไว้ทุกด้วย เมื่อท่านอาจารย์ต้องการรายงานผลการปฐบดีงานของวัด จะเป็น ๓ เดือน ๖ เดือน หรือในรอบ ๑ ปี หรือ ๒-๓ ปี ก็จัดทำรายงานได้อย่างง่ายดาย บางครั้งท่านอาจารย์ไปบอกด้วยตนเอง บางครั้งให้คนของวัดไปบอก ว่าต้องการรายงานถึงใคร ระยะเวลาตั้งแต่ไหนถึงไหน ข้าพเจ้าจะทำให้เรียบร้อยทุกอย่าง โดยท่านอาจารย์ไม่ต้องร่างเรื่องมาเลย ข้าพเจ้าได้ช่วยกิจการของวัดอัมพวนอยู่ประมาณ ๙-๑๐ ปี

เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๔ ท่านอาจารย์พุดว่า ผลการรายงานของโภมที่ส่งไปไม่ถูกกลับมาเลย และผลงานของโภมยังไม่ย้อนกลับของท่าน บางครั้งข้าพเจ้าไปปิดติดต่อที่จ้ากคณะภาค และกรรมการศาสนาแทนท่านอาจารย์ เพราะได้รู้จักเป็นอย่างดี และเข็นเมื่อก่อนท่านอาจารย์จะไปประเทศไทย องค์กรพหุศาสนาที่ก่อตั้งมาเพื่อโลก ในประเทศไทย ต้องการแนะนำเกี่ยวกับการเดินทาง ท่านอาจารย์ก็ส่งให้ข้าพเจ้าไปรับฟังข้อแนะนำต่าง ๆ แทนท่าน ขณะที่กำลังก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวน และกำลังพัฒนาวัดไปด้วย ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าได้ไปติดต่องานของวัดที่กรุงเทพฯ หลายครั้ง ระหว่างทางที่อยู่ในรถ ข้าพเจ้าเคยพูดกับท่านอาจารย์หลายครั้งว่า “ผมได้ร่วมทำบุญในการก่อสร้างอุโบสถน้อยมาก แต่กระผมขอช่วยด้วยแรงกาย แรงใจ และสติปัญญาอย่างเต็มที่” ท่านอาจารย์พุดว่า “แรงกาย แรงใจ และสติปัญญาเป็นสำคัญกว่า” ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจารย์พุดเพื่อให้กำลังใจ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๔ ท่านอาจารย์ยังได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “วัดเราที่เจริญรุ่งเรืองมาเนี่ย เพราะผลงานการซื้อยังของโภม” ท่านอาจารย์พุดคำนี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกง่วง ขอนอก ข้าพเจ้าไม่ได้พูดและไม่ได้แสดงความคิดเห็นอย่างใด ได้แต่ลงมือฟังท่าน เท่านั้น ความจริงในขณะนั้น ข้าพเจ้าช่วยกิจการของวัดอัมพวนด้วยศรัทธาและตั้งใจช่วยด้วยความบริสุทธิ์ทุกอย่าง มีได้หวังสิ่งตอบแทนแต่อย่างใด

วัดอัมพวนทุกท่านร่วมกันสร้าง ถนนบ้านบุนนาคเนื้บ้านช่างเสกสรรค์

แค่มาหากันน้อยเพอยร่วมกัน ดังที่ท่านได้เห็นเด่นมาตา
ที่มีมากกอโภกานไม่ยกจิต บ้ามีเดิมพลอยนิดไม่มีใจจำ

บังช่วยแรงช่วยความคิดจิตสร้าง ต้านมุนมาสุรัดช่วยจัดการ

จากหนังสือผูกพื้นที่น้ำ วัดอัมพวน ๒๕๑๗

สิ่งหนึ่งที่ประทับใจข้าพเจ้ามากมาจนถึงปัจจุบันคือ การร่วมและพิมพ์เรื่องของพระราษฎร์ที่ตั้งใจทำงานเชิงวิสูตรคามสีมา อุโบสถวัดอัมพวน

ข้าพเจ้าจัดทำเรียบร้อย และให้ท่านอาจารย์เขียนข้อ ครั้งหนึ่ง พจนฯ คาดราจารย์สัญญา ธรรมตักดี ประราชนองค์มนตรี ได้เดย์มาเยี่ยมชมวัดอัมพวน เมื่อประมาณ ๑๕ ปีมาแล้ว ท่าน เจ้าคุณพระราษฎร์ที่อุโบสถวัดอัมพวน (พระครูวานิวัติธรรม) ได้นำพระภิกษุสามเณร uba slob oba slob ka เข้าไปท้องเรือในอุโบสถวัดอัมพวน ก่อน แล้วให้ข้าพเจ้าต้อนรับอยู่ที่ภูเขาท่านเจ้าคุณฯ เมื่อ ๖ พจนฯ คาดราจารย์สัญญา ธรรมตักดีมาถึง ให้ข้าพเจ้านำท่านเข้าไปในอุโบสถ ขณะที่นำ ๖ พจนฯ คาดราจารย์สัญญา ธรรมตักดี และคณะเดินไปยังอุโบสถ ๖ พจนฯ คาดราจารย์สัญญา ธรรมตักดีพูด กับข้าพเจ้าว่า “วัดนี้ใช่ไหม? ที่ขาร้าวสักกันว่าบริวัณวัดละอาด”

ท่านพระครูฯ พัฒนาท่านอาจารย์ ดุสสะอดาร์วันรื่นชื่นหาราษฎร์

ไกรพบพื้นเย็นระรื่นชื่นยั่นต่า ทัวร์ดาวเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่อจรรยา วิชิตธรรมโน

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่
www.jarun.org

จากหนังสือผูกพัทธสีมา วัดอัมพวัน ๒๔๑๓

เดียวนี้ข้าเพเจ้ามาวัดอัมพวันเห็นสิ่งก่อสร้างใหม่ ๆ มากมาย และอาคารก่อสร้างแต่ละหลังราคาเป็นล้าน ๆ รู้สึกปลื้มปีติยินดี กับผลงานของวัด และเจ้าครัวทรา ส่วนผู้มาแสวงบุญก็เห็นมาก่อนแล้วก็เป็นพระบารมีของวัด นารมีของท่านเจ้าคุณพระราษฎร์

สุทธิญาณมงคล สำหรับข้าพเจ้ารู้ตัวได้ดีว่าเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว การนิมิตของข้าพเจ้า เกี่ยวกับมีคืนนำลูก魂เจลูโบสถวัดอัมพวันมาให้ข้าพเจ้า และได้เข้าไปในอิโบสถ พับคุณทองย้อย ขอให้กำลังเนื้อปฏิบัติธรรมอยู่ด้วยชุดขาวนี้ ได้สร้างความสงบสันมานา บัดนี้ได้ทำให้ความสงบสันนิหน่ายไปแล้ว เพราท่านเจ้าคุณพระราษฎร์สุทธิญาณมงคล ได้พูดว่า “เมฆ ความผูกพันนั้นก็มีกันมาหลายร้อยปีแล้ว ส่วนคุณทองย้อย ขอให้รู้ ก็เป็นความจริงตามที่นิมิตและเสรช. วัลลนท์ พานิช ท่านก็เป็นกำลังสำคัญตั้งแต่เริ่มพัฒนาวัดอัมพวัน” “เรื่องเก่ากันมาเล่าใหม่” ตามที่ท่านเจ้าคุณพระราษฎร์สุทธิญาณมงคลตั้งชื่อให้นั้น ขออภัยต่อไปเพียงนี้

การบริจาคม หรือการบริจาคมในการก่อสร้างต่าง ๆ ถ้าบริจาคมด้วยจิตครัวทราที่บริสุทธิ์ และเงินที่บริจาคมนั้นเป็นเงินที่บริสุทธิ์ ผู้

บริจาคมย้อมได้รับอา鼻สงสันนั้น

สวัสดี!

หนุน ทำหนอง

๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๔

ร้านเมืองพระมหา โคงล่าโรง

.....